

Arrest

nr. 53 613 van 22 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 juli 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 16 september 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 september 2006 diende verzoeker een asielaanvraag in.

1.2. Op 15 maart 2007 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 1092 van 30 juli 2007 gelijkaardige beslissingen trof.

1.3. Verzoeker diende op 23 oktober 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.4. Op 27 juli 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de in punt 1.3. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Deze beslissing werd verzoeker op 16 september 2010 betekend. Zij vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Redenen :

Uit de voorgelegde medische attesten dd. 30/11/2006 en dd. 10/10/2007 blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening waarvoor hij in het verleden geopereerd werd en waarvoor aansluitend medicatie wordt gegeven. Op 22/07/2010 stelt de arts-attaché vast dat betrokkene een aangeboren aandoening heeft, waarvoor hij reeds geopereerd werd in het verleden en waarvoor er een blijvend bijkomend probleem is. Verder stelt de arts – attaché dat de behandeling voor de aandoening van betrokkene reeds gebeurd is en dat er blijvende last is die echter niet kan behandeld worden. Derhalve is er geen medisch bezwaar tegen een terugkeer naar land van herkomst. (zie gesloten omslag).

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

1.5. Op 16 september 2010 werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden is (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).“

2. Over de rechtspleging

2.1. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de tegenpartij te veroordelen tot de kosten van het geding.

2.2. De Raad merkt op dat in de huidige stand van de wetgeving betreffende de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures bijgevolg kosteloos zijn. Derhalve kan de Raad niet ingaan op het in punt 2.1. omschreven verzoek.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad acht het beroep onontvankelijk voor zover het wordt ingediend tegen de tweede bestreden beslissing, aangezien verzoeker nalaat een middel te ontwikkelen tegen deze beslissing die ertoe strekt zijn illegale verblijfsstatus vast te stellen.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, opgeworpen door de verwerende partij om een andere reden, dient dan ook niet te worden beantwoord.

4. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

4.1. In een enig middel werpt verzoeker een schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker is het niet eens met de DVZ.

Zoals in het verzoekschrift uiteengezet heeft verzoeker in België de mogelijkheid de problematiek te laten onderzoeken en een remedie te vinden. Volgens de behandelende artsen is een heelkundige ingreep evenals een verdere op puntstelling noodzakelijk. Verzoeker wordt medicamenteus behandeld. Irak is nu in staat in staat van oorlog waardoor de toegang tot medische sector niet gemakkelijk is dan wel onmogelijk. Met de toestand in het thuisland werd nergens in de beslissing rekening gehouden alhoewel aangehaald in het inleidend verzoekschrift. Met de oorlog in Irak en bijgevolg de zeer beperkte toegang tot medische zorgen werd door de ambtenaar geneesheer van de DVZ geen rekening gehouden.

In dit dossier is de medische toestand van verzoeker onlosmakelijk verbonden met de situatie in zijn thuisland. In Irak is de medische situatie zeer beperkt en loopt verzoeker wel degelijk risico op onmenselijke behandeling zoals voorzien in artikel 3 EVRM. Hij riskeert niet behandeld te kunnen worden.

- De bestreden beslissing is onwettig wegens schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 vermits de motivering onjuist, onduidelijk en onvolledig is. Nergens blijkt dat er rekening werd gehouden met de oorlogssituatie in Irak en bijgevolg de beperkte toegankelijkheid tot medische zorgen als die er al zijn.

De bestreden beslissing schendt tevens de bepaling van artikel 9ter VW en artikel 3 EVRM.”

4.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

4.3. De eerste bestreden beslissing stelt: *“Op 22/07/2010 stelt de arts-attaché vast dat betrokkene een aangeboren aandoening heeft, waarvoor hij reeds geopereerd werd in het verleden en waarvoor er een blijvend bijkomend probleem is. Verder stelt de arts – attaché dat de behandeling voor de aandoening van betrokkene reeds gebeurd is en dat er blijvende last is die echter niet kan behandeld worden. Derhalve is er geen medisch bezwaar tegen een terugkeer naar land van herkomst. (zie gesloten omslag).”* Deze passage vindt steun in het verslag van de ambtenaar-geneesheer van 22 juli 2010, dat zich bevindt in het administratief dossier. Hierin wordt enerzijds gesteld dat verzoeker lijdt aan een aangeboren schisis (open verhemelte) waarvoor hij reeds geopereerd werd. Dienaangaande stelt de ambtenaar-geneesheer dat verzoeker een blijvende last van de aandoening zal ondervinden waarvoor hij niet kan behandeld worden. Anderzijds stelt de ambtenaar-geneesheer in zijn verslag dat er sprake is van een matige allergie aan huisstofmijt en kruidachtigen, maar dat dit niet kan beschouwd worden als een ernstige aandoening. De ambtenaar-geneesheer besluit dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland. De gemachtigde van de staatssecretaris besluit op basis van voormeld verslag in de eerste bestreden beslissing: *“Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende*

behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

4.4. Waar verzoeker stelt dat Irak in staat van oorlog is waardoor de toegang tot de medische sector niet gemakkelijk dan wel onmogelijk is en dat de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken hiermee geen rekening gehouden heeft, dient de Raad op te merken dat verzoeker er met zijn betoog aan voorbijgaat dat de eerste bestreden beslissing, verwijzend naar het verslag van de ambtenaar-geneesheer, er toe strekt te stellen dat er sprake is van een *"blijvende last die echter niet kan behandeld worden."* Met de herhaling van zijn medische toestand zoals hij die geschetst heeft in zijn in punt 1.3. bedoelde aanvraag toont verzoeker niet aan dat deze vaststelling verkeerd is. Verzoeker laat na uiteen te zetten waarom hij voor een *"blijvende last die echter niet kan behandeld worden"* desondanks toegang dient te hebben tot de medische sector. Hij kan derhalve niet dienstig opwerpen dat de ambtenaar-geneesheer de toegang tot de medische sector niet is nagegaan en dat hij *"riskeert niet behandeld te worden."* Alleszins kan verzoeker niet dienstig het advies van de ambtenaar-geneesheer bekritisieren aangezien dit niet de bestreden beslissing uitmaakt en dit advies ook niet een voor vernietiging vatbare rechtshandeling is.

4.5. Waar verzoeker nog verwijst naar de algemene situatie in zijn land van herkomst, dient de Raad op te merken dat de eerste bestreden beslissing er enkel toe strekt zijn aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen op zijn gegrondheid te beoordelen. Zij dient zich derhalve niet uit te spreken over de situatie in Irak. Dienaangaande wijst de Raad erop dat dit aan bod is gekomen in de in punt 1.1. bedoelde asielaanvraag die afgesloten werd met het in punt 1.2. bedoelde arrest van de Raad.

4.6. Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA